

Stadtwerkstatt Linz: „POZOR VYSÍLÁNÍ“ –

výstava s možností Vašeho aktivního zapojení

Dalo by se říci, že diskutovat či lamentovat na téma: jakýmžto kulturním a komerčním balastem nás v poslední době zahrnují státní či soukromé rozhlasové a televizní stanice, se stalo téměř národním sportem.

K tomu lze právem podotknout, že tyto úvahy mají své konkrétní opodstatnění v dnešním monopolu „silných“, bez rozdílu, jedná-li se o média státní nebo privátní, která si onen známý posluchačský či divácký koláč mezi sebe dělí prakticky beze zbytku, aby tak měla především po ruce pádná čísla pro jednání se zadavateli životadárných reklamních spotů. Že se tím mimo jiné kypří půda pro utváření tzv. jednotného názoru většiny (příkladem nám může být třeba až komický předkládaná nutnost příslušet k jakémusi klanu „velké televizní rodiny“) a tím pádem i pro její náležitě zúženou škálu konzumně-kulturního pohledu a potřeb. Pokleslost se stává opěvovanou normou a jejími nositeli se velmi často vedle „profláknutých starých firem“ stávají i ti, o nichž jsme si ještě nedávno mysleli, že to určitě nemají zapotřebí. To je, bohužel, pravda – reálná a smutná.

To, aby se jedinecZobčanZkulturní občan sám a tvůrčím způsobem podílel na přípravě a realizaci mediálních pořadů, ať již jako moderátor, dramaturg, studiový technik, režisér nebo dokonce nositel vlastní zajímavé myšlenky, kulturního názoru či konkrétního uměleckého výkonu, tak to nám v dnešním světě připadá spíše jako něco virtuálního. ObčanZdivákZkonzument je dnes víceméně smířen se svou úlohou „rozsvěcovače obrazovky“, což ve dne i v noci lustruje neviditelný fantóm-píplmetr, občas pošle SMS ANO-NE a někdy zavolá řediteli. Ti nejaktivnější to pak jdou osobně rozštípnout do kotle, občas zatleskají na rozsvícení žárovky nebo (ale to jen opravdoví nebojsové) předvedou národu své vědomosti, zač se jim může dostat od jednoho stříbrného až po plný slamník.

Za vrchol občanské volby a touhy po obratu k lepšímu je považována volba přepnout, pak ještě jednou přepnout, možná ještě jednou přepnout (co kdyby?) a nakonec vypnout. S vyšším stupněm – stupněm vlastní a k t i v i t y se tady prostě nepočítá.

Není divu. Vždyť přeci svět, který se kolem médií točí, je světem tak právně neprůhledným, světem zištných kamarádšaftů, světem vyvoleného okruhu hvězd a především světem nepředstavitelné hromady peněz! Tady zkrátka obyčejný člověk šanci nemá a i kdyby, tak koho by něco takového mohlo zajímat?

Má to tak zůstat i nadále?

Několikaletou vlastní, dobrou i méně dobrou, zkušenost z oblasti nezávislých=svobodných médií (Radio, TV) a příklad možné, tudíž reálné cesty nabízí v rámci své celkové prezentace kulturní iniciativa „Stadtwerkstatt – Městská dílna“ z rakouského Lince. Nabízí tím i možnost svobodného občanského rozhodnutí: buď věci v budoucnu uchopit jinak, nebo se jim i nadále věnovat tak, jak je popsáno v úvodních řádcích.

K tomu ještě navíc:

- dokumentární průřez dřívější i současné kulturní projektové činnosti
- možnost kulturních diskusí a kontaktů
- výtvarné práce, instalace

Mgr. Ivan Slavík – koordinátor výstavy